

el qual es vol oferir una oferta d'oci al municipi, estable i transversal, connectant Cal Tronc amb altres espais de Besalú, com la Biblioteca i Can Cambó. Un fet significatiu és que des que es va publicar el programa «Cal Tronc aixeca el teló», diferents grups s'han ofert per formar-ne part. Des de l'Ajuntament, esperen, així, desestacionalitzar l'oferta cultural més enllà de dates marcades en el calendari de la vila comtal.

La Fundació Internacional de l'Artrosi establirà una seu a Sant Esteve de Llèmena | L'Ajuntament de Sant Aniol de Finestres i la Fundació Internacional de l'Artrosi, l'OAFI, han signat un conveni per començar a fer ús de l'antiga rectoria del nucli de Sant Esteve de Llèmena a partir de l'any 2026, quan es preveu que estiguin acabades les reformes de l'espai. La fundació és de renom internacional i líder en el tractament i la prevenció d'aquesta malaltia. L'alcalde de Sant Aniol creu que suposarà un bé per a tots, tot i que encara no saben l'abast que podrà arribar a tenir tot plegat. Els responsables de l'OAFI, present arreu del món, tenen previst dur a terme la seva tasca a la Vall de Llèmena, on faran un centre de recerca internacional de la salut articular, reunions d'investigadors i una clínica per a persones que tenen aquesta malaltia, i posaran l'accent en les dones, les més afectades i oblidades per aquest tipus de patologies. Així, el municipi de Sant Aniol de Finestres serà una referència a escala internacional. Des del consistori creuen que la fundació suposarà un abans i un després per a tots plegats.

>> Església de Sant Esteve de Llèmena. (Foto: AJUNTAMENT DE SANT ANIOL DE FINESTRES)

EL GIRONÈS

Text i foto > **DANI VIVERN**

Girona campiona | Fins i tot els que presentem la síndrome d'insensibilitat futbolera —confonem la samarreta del Vilamarí FC amb la del Manchester— ens hem adonat que el Girona va fer història gran, amb una nit memorable contra el Barça. Ni en Puig Curta, el saltenc que va passar del Girona al Barça als anys quaranta i que ens va deixar el 2019, no hauria somiat mai veure els de Montilivi a la Champions. Ara caldrà obrir un debat ambiciós i, si pot ser, assenyat, sobre el futur de les instal·lacions, les repercussions sobre el preu de les entrades i la revalorització dels jugadors. Complicat, sí... «Però Girona, més!», com deia aquell. Cert: Girona està més de moda que mai. Hi ha turistes i forasters fins a la sopa —en sentit figurat, segons com es miri— gràcies a visionaris com Josep Tarrés i Fontan (1929-2021), un dels impulsors de Temps de Flors i activista cultural incansable. Els jardins de la Torre Gironella, un espai que exercia una fascinació especial per a Tarrés, li han estat dedicats. També s'ha dedicat una plaça, al barri de la Devesa-Güell, a l'escriptora i política gironina Natàlia Molero i Lloret (1959-2015).

>> Un dels «bancs blaus» de Josep Tarrés en l'espai que se li ha dedicat.

Mestres i mostres | La professora de secundària Anna Juárez, de l'Escola la Farga, de Salt, va rebre un dels Premis Mestres 68 a la renovació pedagògica. Un altre dels guardonats va ser el professor Josep Callís, de la Facultat d'Educació i Psicologia de la Universitat de Girona, en agraïment al seu enfocament innovador en la didàctica de les matemàtiques i, alhora, la seva dedicació com a impulsor d'aquests premis, que ja van per la 26a edició.

I, sense sortir dels homenatges, cal esmentar la mostra col·lectiva «Espais, un fenomen artístic», que el Museu d'Història ha acollit, formada per cent trenta obres d'artistes gironins que han passat per la Galeria Espais des de la seva fundació, el 1987, fins al tancament definitiu, el 2010. Les exposicions que s'hi van oferir durant tot aquest temps van tenir impacte entre el col·lectiu artístic i cultural de la ciutat.

No estem per brocs | La Fira de Brocants i Reciclatge de Celrà no funciona des de finals de maig. L'entitat que l'organitzava ha tingut problemes de funcionament entre els mateixos paradistes. El límit màxim de parades és de cent cinquanta, i aquesta xifra se superava de manera ostensible, cosa que havia generat desacords i conflictes. La situació ha provocat que l'Ajuntament, que no està per brocs, obri una nova licitació a partir de la qual es puguin redefinir les normatives d'aquest tipus de mercats. Aquest de Celrà comptava amb la promoció que se'n feia des dels càmpings de la Costa Brava i, fins i tot, des d'una cadena de televisió holandesa, que hi dedicava espais sovint. Per aquest motiu, s'hi veien força estrangers, sobretot holandesos, entre els centenars de visitants que hi accedien cada dissabte. És una llàstima que aquesta activitat, allunyada dels paràmetres tan tòpics de sol, platja i alcohol, hagi quedat interrompuda tot i l'èxit que tenia. Es constata un cop més la desídia a l'hora de complir i fer complir les normatives més elementals, mentre se n'importen d'absurdes, com ara deixar que la vegetació salvatge —paradís de paparres— engoleixi espais mig urbanitzats, com passa a Mas Barril, mentre s'eliminen espècies «invasores» de l'Onyar. Per cert, hi hem vist nedar una tortuga de més de dos pams. Sí: a l'altura de la sala La Planeta. Deu tenir

visat de turista, perquè els quelonis d'aigua dolça d'aquesta mida no figuren als catàlegs de fauna nostrada.

EL PLA DE L'ESTANY

Text > XAVI XARGAY I OLIVA

Camins que es perden | Tanquen l'Escola Camins. L'afirmació fa mal. No és estrany, doncs, que aquest sigui el lema —amb un *no* al davant— de les mobilitzacions. El problema és que l'afirmació no és del tot precisa: no tanquen l'escola, sinó que la fusionen amb una altra; dues escoles amb una línia cadascuna es fusionen per formar-ne una altra de dues línies, com la resta d'escoles de Banyoles. El moviment per defensar el manteniment de l'escola en les actuals condicions és persistent: manifestacions al centre educatiu, pels carrers, davant la Generalitat a Girona; anuncis a revistes locals; intervencions al ple municipal; reunions, i entrades a Facebook i altres xarxes. De tot i més per defensar l'escola, amb una actitud pròpia del nen consentit a qui trenquen el plat bonic i no accepta un no per resposta. Llegint el manifest, m'adono que els importa ben poc la situació de les altres escoles, de l'altra escola amb qui es fusionaran; menyspreen notablement la professionalitat del professorat i dels equips directius, i fan sentir a l'alumnat de Camins que són especials, diferents de la resta de mainada de la seva edat. No sé si això és un valor gaire solidari per

transmetre en l'educació de les criatures. Tot i això, entenc l'AFA de l'escola i li dono suport, perquè percebo que s'han sentit enganyats. L'escola, que va néixer a l'ombra de la pruija desbocada de la innovació pedagògica, ha rebut lloances d'arreu, ha rebut el suport de l'Ajuntament (pregunta: per què l'Ajuntament es va comprometre en un ple a defensar el projecte educatiu de l'escola i no ho ha fet amb cap més centre de la ciutat?) i ara els deixen amb el cul a l'aire. Les mentides de l'Administració es fan evidents quan preval el criteri estrictament crematístic. No m'agrada que l'AFA de l'altra escola fusionada hagi estat tan i tan menystinguda, no m'agrada els aires que gasta l'AFA de l'escola, però em sembla aberrant que després de deu anys d'haver donat alè a un projecte educatiu singular, ara, de manera tan matussera, el vulguin fusionar, amb el perill que desaparegui definitivament.

Vinyes que es recuperen | El Cellar Sant Llop vol recuperar el cultiu de la vinya i el vi a Miànigues. A la zona hi ha les ruïnes de Vilauba, vila romana que va ser productiva fins a l'any 700. Ara els propietaris parlen de donar continuïtat a aquell vi romà. Quan ens venien les Olimpíades a Barcelona, es va publicar arreu que en les Olimpíades de l'antigor hi hagué un barceloní que hi va participar. Em va semblar tan portat pels pèls com quan s'afirma que Espanya és la nació més antiga del món. Doncs això: dir que volen recuperar la tradició romana és tan poc precís com demanar el no-tancament d'una escola. Feu vi, feu vi bo i que tingueu molt d'èxit, però deixeu-vos d'essencialismes històrics.

>> Les vinyes del Cellar Sant Llop ocupen un terreny de quatre hectàrees amb més d'onze mil ceps. (Foto: RÀDIO BANYOLES)

EL RIPOLLÈS

Text > EUSEBI PUIGDEMUNT I PUIG

125 anys | A la vila de Sant Joan de les Abadesses, a principis de maig es va commemorar el 125è aniversari de la 1a Festa de l'Arbre, que va tenir lloc l'any 1899 sota l'impuls i direcció de qui ha estat el docent més estimat i rememorat de la població: el mestre Josep M. Andreu. Només cal recordar que, a part d'un cèntric carrer, l'institut escola de la vila porta també el seu nom. Aquella llunyana Festa de l'Arbre, la primera a celebrar-se a Catalunya i la segona arreu de l'Estat espanyol, tenia com a finalitat incentivar el respecte i l'estima vers la natura i, evidentment, vers la recuperació de les boscúries. Si es miren fotografies d'aquells anys, totes les muntanyes ripolleses estaven repelades, afeixades i amb una gairebé nul·la presència arbrada, degut a, especialment, la tala descontrolada de la massa arbòria per aconseguir carbó vegetal destinat a alimentar les fornals de les fargues de la comarca, a part de les artigues bastides als vessants muntanyencs, on poder cultivar productes hortícoles destinats a l'autoconsum de les famílies que les conreaven. D'aleshores ençà, molt han canviat les coses, i als boscos ripollesos no els cal la reforestació, ans al contrari. És per això mateix que el sentit de la Festa de l'Arbre ha anat canviant d'acord amb les

>> Cartell dels 125 anys de la Festa de l'Arbre. (Foto: AJUNTAMENT DE SANT JOAN DE LES ABADESSES)